

La mort de Na Roseta, una cançó de mort santanyinera

MIQUEL PONS

Durant el segle XIXè és freqüent dedicar un glosat a les persones d'un cert relleu o als fadrins i fadrines que morien joves, a vegades a punt de casar-se. Els glosats eren encarregats a glosadors coneguts i d'un cert prestigi pels familiars o per l'estimat si la difunta era una allota jove. El glosador espigolava totes les virtuts del difunt o difunta i totes les bones qualitats juntament amb la bellesa. El glosat s'acompanyava d'una melodia individualitzada o copiada d'una altra i moltes ja s'han perdudes per sempre. Era una mescla de *planctus* llatí medieval, *planh* provençal, *plant* català, elegia. El *plant* es reitera a la literatura provençal, a la castellana i a la catalana.¹ Entre els autors i editors mallorquins no hi ha un criteri parell a l'hora de nomanar-lo. A les notes de publicitat incloses a les llistes de M. Borràs i A. Borràs, durant el segle XIXè, es parla de *Memorials*.²

Mateu Obrador i Bennàssar, (1852-1909), al seu estudi *Apuntacions y mostres de poesia popular mallorquina*,³ aporta dos glosats sens títol i tots dos tenen per tema *la mort d'una jove a la flor del món*. Una és na Roseta, de Santanyí, i l'altra na Bet Marieta, de Sóller. Alguns versos del darrer glosat tenen bastanta similitud amb *La mort de na Roseta*, versió III, de Santanyí, de Rafel Ginard Bauçà (1899-1975).⁴

Mossèn Josep Rullan i Mir (1829-1912) a *Literatura popular mallorquina*,⁵ parla de *biografies mortuòries* o *necrologies*. En canvi Baltasar Samper i Marquès, (1888-1966), els dona el nom de *cançons de mort*.⁶

1 Guillem de Berguedà.—*Plant per la mort del senyor de Mataplana*. Gabriel Ferrús.—*Plant fet per la mort del Rey En Ferrando*. Joan Basset.—*Plant per la mort del reverent cardenal de Tolosa...* Alfonso X el Sabio va compondre un *Llanto* a la mort del seu pare Fernando el Santo. De l'Arcipresta de Hita és el *Planto por la muerte de la Trotaconventos*. També és conegut el *llanto por la muerte del Caballero Guillén de Peraza*. Són algunes de les mostres.

2 "Se ven en Palma á sa caseta de fusta de sa Costa d'es Teatro, ahon se escriuen CARTAS Y MEMORIALS...".

"Se ven á sa plasa d'es Mercat, núm. 27 y á sa caseta de fusta de sa costa d'es Teatro ahon s'escriuen CARTAS Y MEMORIALS...".

3 "La Renaixença". 1880. Pàg. 171-173.

4 *Cançoner popular de Mallorca*. Vol. IV. Ed. Moll. Palma de Mallorca. 1975. Pàgs. 125-126.

5 T. II. Sóller. Imp. de "La sinceridad", 1900. Nota I, pàg. 91.

6 *Memòria de la missió de recerca de cançons i músiques populars realitzades per mestre Baltasar Samper i En Miquel Ferrà... a l'illa de Mallorca del dia 4 d'agost al 30 de setembre de 1924 per comanda de l'obra del "Cançoner Popular de Catalunya"*. B. 1925. Pàg. 314.

Les llargues llistes de publicacions en català i castellà, dels Borràs, que es venien a Ciutat, a la Plaça del Call, núm. 10, al carrer des Sindicat, núm. 139, a la Plaça des Mercat, núm. 27, com també a la caseta de fusta de la Costa des Teatro, incorporen els glosats:

— 210.—*La mort d'una fadrina. Trista memoria de sa malaltia, mort i demés conseqüències de Margalida Busquets que se posá malalta el dia del seu sent, ó siga el 20 de juliol de 1888, combregá el dia 22 y morí á 11 d'Agost del mateix any.*

— 360.—*A la memori de D. Rafel Caldentey de la vila de Manacó y Fectó que fou de Santa Maria ahon morí dia 1 de juny de 1887.*⁷

— *Sa mort d'un jove † dia 11 d'Agost de 1894, en es poble de Sta. Maria.*

— 376 - a.—*Trista relació de sa mort de Margalida Cañellas y es desconsol que causá sos pares y á nes jermans que deixá que son Mateu de 15 anys, Francisca de 12, Magdalena de 9 y Miquel de 5 y lo molt sentida que vá essé aquesta mort, de tot es poble.*

— 376 - c.—*Malaltia y mort de la jove Juana Bibiloni † dia 7 Novembre de 1894, en es poble de Sta. Maria.*

Mossèn Josep Rullan quan classifica els glosats d'Andreu Coll i Bernat, n'Andreu Tambó, els subtitula *Glosades tristes*⁸ i inserta els següents:

— *A sa mort de ne Bét-Maria.*

— *A sa mort de n'Antoninayna.*

— *A sa mort d'en Jaume de Ca s'Arena.*

— *A n'en Joan Baptista Canals.*

— *A sa mort de n'Esperança de Can Ripic.*

— *A sa mort de na Magdalena Real de s'Estorell (Alaró).*⁹

— *A sa madona de can Bleda.*

Pere Antoni Jusama i Barceló, conegut per en Serral, a les seves *Codolades* es troba *A sa mort d'una nuvia* i fa referència a la mort de n'Antonina Rossona, de Cas Concos d'Es Cavaller. Ginard Bauçà n'aporta un fragment.¹⁰

Maria del Mar Bonet ha aidat a la difusió del memorial *La mort de na Margalida Servera*.¹¹

⁷ JOSEP CAPÓ JOAN.—*L'església en el temps del Rector Caldentey*. 26-XI-1987.

⁸ T. II. *Glòses de N'Andreu Coll i Bernat — Tambó*. Sóller. Imp. de "La Sinceridad". 1900. Pàgs. 91-127.

⁹ GINARD BAUÇÀ a *Cançoner popular de Mallorca*, Vol. IV, aporta tres variants recollides a Artà. La primera parla de n'Andreu Tambó, la segona no porta autor i la tercera anomena Maria Sansó (a) Redona, com autora. És una falsa apropiació. Pàg. 168-173. Moll a la "Introducció", pàg. XXII, inclou el glosat a l'apartat de *Religioses*. El topònim s'Estorell (Alaró) s'ha transformat en Son Hortell.

¹⁰ *Codolades d'en Serral recollides per D. Jaume Vaquer Pvre*. Felanitx. Estampa de la Vda. de Bartomeu Reus. 1932. Pàgs. 85-105.

¹¹ B. ARIOLA. 1976. *Cançons populars de Mallorca. Cançons de festa*.

També la cantava en Gabriel Oliver (a) Majoral, d'Algaida i en Biel des Cantó, de Llubi. Segons Gabriel Janer Manila l'autor és Bartomeu Montserrat Mudoy, mestre Tomeu Memes, "Última Hora", 15-XII-1976.

Baltasar Samper proporciona la mostra de *cançó de mort*, *Na Tonina Mir ja està / sepultada del Senyor*,¹² i replica el costum d'encarregar un glosat, quan morien joves, Baltasar Samper aplega la melodia que li cantà na Margalida Mai-rata, de 44 anys, nadiua de Caimari.

LA MORT DE NA ROSETA.

A l'Arxiu-biblioteca de Bernat Vidal i Tomàs, de Santanyí, vaig localitzar un glosat manuscrit, amb pocs perfils santanyiners, *La mort de na Roseta*, versió més llarga que la suara esmentada de Mateu Obrador. La versió serva molta semblança, quasi total, amb el glosat que Josep Massot i Planes, (1876-1942), inclou a *Cançoner musical de Mallorca*, juntament amb la melodia.¹³

De *La mort de na Roseta*, Ginard Bauçà compila tres variants: la recollida a Artà, la d'es Llombards i la de Santanyí i encara ens ofereix les variants de la versió de s'Alqueria Blanca, que amb molta seguretat li vaig enviar, els ja llunyans cinquanta, acompanyada de glosats, cançons, romanços...¹⁴

Com a mostra oferiré les variants santanyineres: Arxiu-biblioteca Bernat Vidal i Tomàs - A, Santanyí - B, s'Alqueria Blanca - C, es Llombards - D i ses Salines - E.¹⁵

M'apar que el plant santanyiner de *La mort de na Roseta* ha de ser de la primera meitat del segle XIXè o de un XVIIIè tardà. La primera vegada que el trob recollit és l'any 1880 per Mateu Obrador a les esmentades *Apuntacions...* La versió contempla trenta versos. És l'única versió que coneix Obrador i "nos sembla bastant incompleta i adulterada".¹⁶

Baltasar Samper a la *Missió de recerca Samper-Ferrà 1924* ens dona vint versos i la melodia que li cantà la jove pollencina Francisca Humbert (a) Parisa, de 24 anys. Jo encara he estat a temps d'escoltar la música del plant santanyiner a dones majors i a ma mare, Maria Bonet i Barceló, de 90 anys.

Hi ha un altre plant santanyiner, *La mort de n'Aina Maria*, encara recordat, amb topònims com son Danús, es Rafal, i noms com en Tomeu Llabrés, en Pere Gelat, en Soler..., possiblement del segle XIXè i que no he vist mai publicat. Entre altres petits detalls ofereix les coincidències amb alguns versos de la versió de Santanyí, del Pare Ginard Bauçà, que és la mateixa que Santanyí - B.¹⁷

12 *Memòria de la missió...* B. 1925. Pàg. 314 i 375.

13 Edició a cura de Baltasar Bibiloni i Llabrés i de Josep Massot i Muntaner. Palma de Mallorca. 1984. Edita Caixa de Balears "Sa Nostra" Barcelona. Pàgs. 292-294. Maria del Mar Bonet canta uns fragments de la mateixa variant. *Saba de terrer*. 1-II-1979.

14 *Cançoner...* Pàgs. 123-126, 149-150.

15 Recollida per Jaume Lladó i Ferragut, (1886-1975), a *Notícies històriques de Ses Salines y de su comarca*. 1959. Pàg. 121. Ses Salines deixà de pertànyer al municipi de Santanyí el 1925.

16 *Apuntacions y mostres...* Pàg. 172.

17 *Cançoner...* T. IV. Pàgs. 125-126.

...

*Quan la treien de ca seva,
sa mare le va besar
i amb so mocador amb sa mà
Adios fieta meva,
aquesta hermosura teva
pols i cendre ha de tornar.*^{18 19}

El glosat de *La mort de na Roseta* comença: *De Santanyí vaig partir*, variant Arxiu-biblioteca de Bernat Vidal i Tomàs - A, de Santanyí - B, de s'Alqueria Blanca - C, i d'es Llobards - D. que coincideix amb la variant de Massot i Planes. La versió de Mateu Obrador principia *Venia de Santanyí*, com l'aportada per Sebastià Cardell Tomàs²⁰ i diferent a la de Baltasar Samper, *A Santanyí vaig partir* i de la versió salinera, *Me'n anava a Santanyí*.²¹

En tot el glosat hi ha pocs trets identificadors amb Santanyí. El nom de Rosa no sovinteja massa però tan poc és estrany. Son Reinés, que figura a la variant Santanyí - B no es coneix com a topònim santanyiner. En Pau de son Reinés podia ser un festejador de fora poble. El Roser, el vas del Roser, que es cita a la mateixa variant pot referir-se a l'església del segle XIII, de Santanyí, conservada quan es bastí l'església gran, 1786-1811.²²

Les quatre variants que oferesc no tenen el mateix nombre de versos. La variant Arxiu-biblioteca Bernat Vidal i Tomàs - A, 79 versos. La variant Santanyí - B, 99 versos, la de s'Alqueria Blanca - C, 98 versos, la d'es Llobards - D, 27 versos, i la de ses Salines - E, 37 versos. La irregularitat ens assabanta que els informadors orals eren diversos i que no es recordava el glosat amb idèntica extensió. Les estrofes no són completes i la versificació és irregular en quant al nombre de síl·labes amb abundància d'heptasíl·labes. Predominen les rimes

¹⁸ La ma va cantar la madona Maria Bonet Escalles, de s'Alqueria Blanca i nadiua de Santanyí per Pasqua del 1976.

¹⁹ Els cants fúnebres a Santanyí han tingut vivència fins als nostres dies. F(rancesca) Rigo, de Santanyí, és l'autora del plant bilingüe per la mort del guardia-civil Julio Palomino Crespo. Imp. Roig. Campos. 1950. Joan Vallbona, de s'Alqueria Blanca és l'autor de *Recordem sempre de sa bondad de Jacoba Bonet Adrover*, Edit. Ramon Llull. Felanitx. 1954? i *Recordem sempre de sa bondad de Miquel Rigo Rigo*, 1958 i sens peu d'impremta.

²⁰ *Cançons populars mallorquines*. Lluçmajor. 1988. Pàgs. 244-245.

²¹ Les versions menorquines canvien el topònim *Santanvi* per *Son Terí*, *Vaig partir de Son Terí*. *Folklore menorquí (De la pagesia)* per D. Francisco Camps y Mercadal (1852-1929), (Francisc d'Albranca). Mahón. Imp. de M. Sintes Rotger sucesor de B. Fábregues y de M. Parpal. MCMVIII. Pàg. 154. *Folklore menorquí. De la pagesia*. Tom. I. Edició i pròleg a cura de Francisc Florit. Col·lecció Claper — 4. *Cançons populars menorquines*. Col·lecció Capcer. Edició i estudi a cura de Xavier Moll. Pàgs. 56-57. Va acompanyada de la melodia. Deseado Mercadal Bagur, *El folklor musical de Menorca canvia Vaig partir de Tornali*, també adjunta la melodia. Pàgs. 212-213. Palma de Mallorca. 1979.

²² B. VIDAL I TOMÀS. *La nueva iglesia de Santanyí y su tiempo (1786-1811)*. Santanyí. 1962.

A la variant que aporta Sebastià Cardell, recollida a Lluçmajor, s'anomena el Roser i en Pau de Son Reinés. El Roser també s'anomena a la variant de s'Alqueria Blanca - C. El vas del Roser i el trob a *La mort del compare (I i II)* del *Cançoner* de Ginard Bauçà, *Narratives*, Vol. IV. Pàgs. 122-123, i Cardell Tomàs, *Cançons... Narratives*. Pàgs. 243 i 244, localitzada a Lluçmajor.

abab, encadenades, amb predomini sobre les rimes abba, creuades. Les rimes masculines són més abundants que les femenines. Es de lamentar no tenir el glosat original per estudiar tots els aspectes que versions cultes poden amagar. No hi ha cap motiu per atribuir-lo a un glosador santanyiner perquè el més conegut, Pere Vidal, en Pere es Cec, possiblement és més recent i de més vells no es coneixen noms.

Vet ací les variants de l'antic terme municipal de Santanyí.

LA MORT DE NA ROSETA

- De Santanyí vaig partir
 amb una fosca resolta
 i pes camí em varen dir:
 Andreu, na Roseta és morta.
- 5 No sé si ho feien aposta
 o per donar-me més tristor,
 uns me deien que era morta,
 altres que estava millor.
 En es mercat me trobava
- 10 quan tal nova em varen dar,
 que sa que més estimava
 estava per espirar.
 Amb sa guitarra hi aní
 pensant la divertiria.
- 15 Roseta, dam alegria,
 tu ja no fas cas de mi.
 Ses amigues hi anaven
 a veure-la cada dia
 i ella molt més s'entristia
- 20 perquè la mort s'acostava.
 A l'endemà demati
 hi pujà el senyor doctor.
 —Roseta, ¿què has fet anit?
 ¿No t'ets trobada millor?
- 25 Bon dia, senyor doctor
 jo mala nit n'he passada
 no m'he trobada millor.
 Com se volia morir
- 30 cridà son pare i sa mare.
 —Donau-me sa mà a besar,
 que és sa darrera vegada.
 Com la volien vestir
 l'enamorat era aprop.
- 35 Digué posau-li aquest floc,
 pareixerà un xerafi.
 Quatre eren que la portaven
 a la seva sepultura.
 Era cosa de tristura,
- 40 tots quatre la festejaven.
 Tots duien capa de dol,
 se giraren a sa mare:
 Nostro Senyor us aconsol,
- 45 de na Roseta que és morta.
 Si la gent se n'acohorta,
 jo i vós durement es dol.

- Es més petit que hi havia
no's podia aconsolar,
50 se n'anà a sa sepultura
i començà a sospirar.
—Despertet't, ànima mia,
així Déu te do repòs,
me vols dir, per companyia
55 que n'és ara des teu cos?
—Si tu vesses es meu cos,
ella te faria plorar
de cucs i floridura
es meu cos tot ple n'està.
60 Jo ara me n'entraria
a sa sepultura amb tu,
no m'espantarien morts
ni en faria por ningú.
—Ves-t'en, home intentat,
65 Què has de fer de sa meva ossa?
que mos cabeis delicats
rosseguen per dins sa fosa.
Vest'en homo intentat,
vest'en a servir a Déu,
70 prompte se veurà es cos teu
així com se veu es meu.
—Damunt sa pedra des vas
faré venir un notari
perquè prengui un inventari
75 de sa pena que jo pas.
—Damunt sa pedra des vas
tres lletres d'or fe-hi escriure:
que som morta per amor
i qui té amor no pot viure.

LA MORT DE NA ROSETA

- De Santanyí vaig partir
 amb una fosca resolta,
 i p'es camí em varen dir:
 —Andreu, Na Roseta és morta!—
- 5 No sé si ho feren a posta
 per donar-me més tristor:
 un me deia que era morta,
 s'altre que estava millor.
 Ho volia sebre cert
- 10 i vaig anar a ca sa tia:
 —Tia, ¿com va Na Roseta?
 —Na Roseta es vol morir!—
 Amb la guitarra hi anava
 per veure si l'alegraria,
- 15 però, com més i més anava,
 encara més s'entristia
 perquè la mort s'hi acostava.
 Crida son pare i sa mare:
 —Deixau-me besar sa mà,
- 20 que és sa darrera vegada
 que vos torn incomodar.—
 Mentre les paraules deia,
 el senyor doctor va entrar
 i tan prest va preguntar
- 25 a sa malalta, que feia.
 Ella diu: —Senyor doctor,
 malament me som campada;
 tota sa dematinada
 no em som trobada millor.—
- 30 Respongué el senyor doctor:
 —Tens orde de confessar.
 Prepara't per combregar
 i rep bé Nostro Senyor.—
 Vaig agafar un mocador
- 35 i me vaig posar a plorar
 vegent que sa meva amor
 s'havia de confessar.
 —Que són de grosses ses penes
 que mos sol enviar Déu!—
- 40 I aquell germanet seu
 casi feia plorar pedres,
 i jo que me feia estelles
 que esquerdaven lo cor meu!
 Quan vaig venir de tocar,

- 45 que la vaig trobar mudada,
li vaig dir: —Rosa encarnada,
jo et vui dar una besada,
que és sa darrera vegada
que te poré contemplar!—
- 50 Com la treien de ca seva,
sa mare la va besar:
—*Adiós*, fieta meva,
aqueixa hermosura teva
pols i cendra ha de tornar!
- 55 Aqueis cabeis tan hermosos,
que no gosava mirar,
han d'arribar a rossegar
per dins terra d'es fossar
com animals verinosos!—
- 60 La se'n duien a enterrar
i es germans feien es tro,
i vuit dies va durar
que només feien plorar
amb gran pena en el seu cor.
- 65 Quatre eren que duien llum
i quatre que la portaven.
I, entre ells, n'hi havia un
que es seus uis no s'eixugaven.
Tres, de quatre, eren guerrers
- 70 i se donaren sa mà
quan la duien a enterrar.
El qui feia més plorar
era En Pau de Son Reinés:
—Xau-me passar, cavallers,
- 75 que defora vui anar.
Jo no puc veure enterrar
dins sa terra d'es fossar
sa prenda que jo estim més!—
Quan foren dins el Roser,
- 80 qui es vas varen obrir,
a un amic meu vaig dir:
—Enterrau-me a jo primer!—
I si no és per s'amic meu
que em va agafar per un braç,
- 85 m'hi tirava, dins es vas.
Ell va dir: —Homo, ¿què fas
Tateix no la tornaràs!
Més val comanar-la a Déu
o fer-li dir una missa
- 90 que és un benefici gran.
Jo no dic que t'ho deman,
però per ventura en frissa.

Terè! Comana-la a Déu
i gira't cap a l'altar,
95 veuràs la Mare de Déu
que se morí un F'ill seu;
se'n va haver d'aconhortar.
¿I per tu conhort no hi ha
per assaciar el cor teu?

Variant Santanyí - B

LA MORT DE NA ROSETA

- De Santanyi vaig partir
 amb una fosca resolta,
 i p'es camí em varen dir:
 —Andreu, sa teva allota és morta!
- 5 ¿Què ho devien fer aposta
 per donar-me més tristor?
 Un cop deien que era morta,
 un cop que estava millor.
 Ho volia sebre cert
- 10 i vaig anar a ca sa tia:
 —Tia, ¿com va Na Roseta?
 —Na Roseta es vol morir!
 Amb guitarra i violí
 jo de tot d'una hi aní
- 15 per veure si l'alegraven;
 i ella més s'entristia.
 ¿Com s'havia d'alegrar
 si la mort s'hi acostava?
 Diu a son pare i sa mare
- 20 Jo vos vui besar ses mans
 que és sa darrera vegada
 que vos torn incomodar—
 Mentres les paraules deia,
 el senyor doctor va entrà
- 25 i tant prest va preguntar
 a sa malalta què feia.
 Ella diu: —Senyor doctor,
 malament me som campada;
 tota sa dematinada
- 30 me som trobada pitjor.
 Respongué el senyor doctor:
 —T'hauries de confessar,
 fer obres de cristià
 i rebre Nostro Senyor.—
- 35 Vaig agafar un mocador
 i me vaig posar a plorar
 vegent que sa meva amor
 l'havien de combregar.
 Que de groses són ses penes
- 40 ses que mos envia Déu!
 I aquell germanet seu
 casi feia plorar pedres
 i jo que sentia estelles
 que em destrossaven el cor!

- 45 Quan vaig venir de tocar,
 que la vaig trobar mudada,
 li vaig dir: —Rosa encarnada,
 jo et vui donar una besada,
 que es sa darrera vegada
- 50 que te poré contemplar!—
 Com la treien de ca seva,
 sa mare le va besar;
Adiós, fieta meva,
 aqueixa hermosura teva
- 55 pols i cendra ha de tornar!
 Aquests cabeis preciosos
 no else gosava mirar,
 i ara els han de rossegar
 ets animals verinosos.
- 60 La dugueren a enterrar
 i es germans feien un tro,
 i vuit dies va durar
 que només feien plorar
 amb gran pena en el seu cor.
- 65 Quatre eren que duïen llum
 i quatre que la portaven,
 i, entre ells, n'hi havia un
 que es seus uis no s'eixugaven.
 De quatre, eren tres guerrers
- 70 i se donaren ses mans
 quan l'havien d'enterrar.
 Es qui feia plorar més
 era En Pau de Son Reinés:
 —Xau-me passar, cavallers,
- 75 que defora vui anar.
 Jo no puc veure enterrar
 a dins terra de fossar
 es tresor que jo estim més!—
 Quan foren dins el Roser,
- 80 qui es vas varen obrir,
 a un amic meu vaig dir:
 —A mi enterrau-m'hi primer!
 I ja m'hi anava a tirar
 si no és per un amic meu
- 85 que em va dir: —Homo, ¿què fas?
 Tanmateix no la treuràs!
 Més val comanar-la a Déu
 o fer-li dir una missa
 que es un benefici gran.
- 90 Jo no dic que t'ho deman,
 però per ventura en frissa.
 Terè! Comana-la a Déu.

Va dir: —Gira't a l'altar,
mira la Mare de Déu
95 que va perdre un fill seu
i se'n 'gué de conhortar.
Per tu bon exemple hi ha
per aconhortar el cor teu!

Variant s'Alqueria Blanca - C

LA MORT DE NA ROSETA

- De Santanyi vaig partir
 amb una fosca molt forta
 i vaig trobar es meu padrí,
 i tot d'una me va dir:
- 5 —Andreu, Na Roseta és morta!—
 Un cop deien que era morta,
 s'altre que estava millor.
 No sé si ho deien a posta
 o per dar-me més tristor.
- 10 Jo, per sobre-ho més cert,
 vaig passar per ca sa tia:
 —Tia, ¿què fa Na Roseta?
 Pareix que se vol morir!
 Guiteres i violins,
- 15 veiam si l'alegrarien!—
 Com més 'nava més tristia
 perquè la mort s'acostava.
 Va dir a son pare i sa mare:
 —Donau-me sa mà a besar!
- 20 És sa darrera vegada
 que vos faré inquietar.—
 Quan la treien de ca-seva
 o de sa possessió,
 sa mare amb un mocador:
- 25 —*Adiós*, Roseta meva!
 Ai! Tu ja no seràs meva;
 seràs de Nostro Senyor!

Variant es Llombards - D

LA MORT DE NA ROSETA

- Me'n anava a Santanyi,
amb una pena molt forta.
P'es camí, em varen dir:
—Andreu, Na Roseta es morta!—
- 5 No sé si ho feien aposta
o per donar-me tristor.
I, per sebre-ho millor,
me'n vaig a ca sa tia.
—Tia, ¿que fa Na Roseta?
- 10 —Diuen que se vol morir.
Sonaren guiteres i violins,
per veure si s'alegrava.
I ella més trista estava
quan veia la mort venir.
- 15 Cridà son pare i sa mare:
—Deixau-me besar les mans,
aquesta darrera vegada
que vos fas inquietar.—
Quan la treien de ca seva,
- 20 sa mare la va besar,
amb un mocador en sa mà:
—Adiós, fieta meva,
aqueixa careta teva
pols i çenra ha de tornar.
- 25 Aqueis cabeis preciosos
que no gosava tocar,
i ara han de rosegar
entre animals verinosos.
Set eren qui la portaven
- 30 i un que li feia llum,
i, d'es vuit, no n'hi va haver un
que els seus uis mai s'aixugaren.
Deixau passar, cavallers,
que defora vui anar,
- 35 que no vui veure tapar,
de terra dins un fossar,
sa prenda que jo estim més.